

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobkyně **L. B.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem Advokátní kanceláře Čechovský & Václavek s.r.o., se sídlem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, Náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 28.4.2014 č.j. MV-23419-8/SO/sen-2014, ve věci prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 28.4.2014 č.j. MV-23419-8/SO/sen-2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22.10.2013 č.j. OAM-33677-24/DP-2013, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení

doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky (dále jen ČR).

V žalobě žalobkyně namítla tyto žalobní body:

- 1) Rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), jakož i rozpor s ust. § 89 odst. 2 téhož zákona, nedostatečné zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak požaduje ust. § 3 správního řádu a rozpor s ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.) a s ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
- 2) Správní orgány pochybily, když dospěly k závěru, že žalobkyně neplní účel dlouhodobého pobytu, který jí byl udělen. Žalobkyně pobývá na území ČR se svým manželem a synem již více než 15 let. Ačkoliv se v poslední době zdržovala na území ČR méně než v předchozích letech, nemůže to založit zjištění o neplnění účelu povoleného pobytu, neboť je nezbytné vycházet z povolení jako celku. Správní orgány hodnotí omezený časový úsek, ačkoliv účastnice řízení se na území nachází již přes 15 let. Žalobkyně předložila veškeré náležitosti potřebné ke kladnému vyřízení žádosti, na území ČR trvale žije nositel oprávnění ke sloučení rodiny a syn žalobkyně. Závěr žalovaného, že naplnění účelu pobytu předpokládá osobní přítomnosti cizince na území ČR, nesouvisí s tím, jak dlouho má cizinec v rámci povolení k dlouhodobému pobytu na území republiky pobývat v průběhu povolené doby. Primárním kritériem by mělo být, zda se žalobkyně na území zdržuje se svou rodinou a nikoliv zda zde tráví veškerý svůj čas. Ze zákonného předpokladu, že žádost podává ten, kdo chce pobývat na území ČR déle než 6 měsíců, nevyplyvá, že je povinen pobývat na území po dobu delší. Skutečnost, že žalobkyně tráví část doby mimo území republiky, nic nemění na tom, že zde chce pobývat po dobu delší než 6 měsíců. Závěry žalovaného označila žalobkyně za rozporné z čl. 14 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) zaručující svobodu pohybu a pobytu. Žalobkyně zdůraznila, že se nedopustila žádného trestného činu ani správního deliktu či jiného porušení zákona, ale pouze využívá svého ústavního práva svobodného pohybu. Zdůraznila, že jejím zájmem je toliko být se svým manželem a synem a za tím účelem potřebuje povolení k pobytu. Není zřejmé, v čem je spatřován zájem státu na zamezení pobytu cizinci, jehož rodina se dlouhodobě zdržuje na území ČR.
- 3) Správní orgány nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně má na území ČR mimo svou rodinu také přátele, fungující společnost a několik nemovitostí, proto se nelze zaměřit pouze na skutečnost, že se nacházela v posledních letech na území ČR minimálně, ale je třeba také vnímat, že postupem správních orgánů přijde o veškeré vybudované zázemí a přátele na území ČR a nebude se moci dále věnovat rodinným a volnočasovým aktivitám, jak byla zvyklá. Nutnost vnímat zásah komplexně vyplývá z ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., kde je vypočtena řada kritérií, která je nutno zvažovat při posuzování přiměřenosti zásahu do života cizince. Správní orgán se jimi nijak nezabýval a posoudil přiměřenost rozhodnutí toliko na základě jediného faktoru, což je v rozporu se zákonem.
- 4) Porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, kdy správní orgán povinnost dát žalobkyni možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním pominul.

Žalovaná ve vyjádření uvedla odkaz na napadené rozhodnutí v otázce skutkového stavu a průběhu správního řízení. K tvrzenému porušení ust. § 3, § 2 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu žalovaná uvedla, že žalobkyně nespecifikovala, v čem tato pochybení spatřuje, a proto se k těmto námitkám nelze vyjádřit. K námitce porušení ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb. žalovaná uvedla, že z podkladů obsažených ve správním spise vyplývá, že žalobkyně má na území ČR manžela a syna s povoleným pobytem, nicméně tato skutečnost nebrání žalobkyni ve velmi sporadickém pobytu na území. Právní řád ČR

nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR, takové právo mají pouze občané ČR ve smyslu čl. 14 odst. 4 Listiny. Žalovaná poukázala na nález Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 260/2004 ze dne 9.6.2004, z něhož lze dovodit, že Česká republika jako suverénní stát stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území s ohledem na veřejný zájem a pořádek. Žalovaná vyloučila porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť dle obsahu správního spisu byla žalobkyně seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 15.10.2013 a následně 17.2.2014. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 22.10.2014. V průběhu odvolacího řízení nebyl spisový materiál doplňován o nové podklady, a proto nelze shledat rozpor s ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně podala dne 1.7.2013 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kterou také doplnila o všechny zákonem předepsané podklady. V průběhu řízení byl s žalobkyní sepsán protokol o výsledku žadatele (protokol ze dne 6.9.2013 č.j. OAM-33677-16/DP-2013), v němž žalobkyně uvedla, že pobyt na území ČR má povolen za účelem sloučení rodiny, a to už asi po dobu 15 let. Žalobkyně má na Ukrajině firmu, již je spolumajitelkou a současně ekonomickou ředitelkou a manžel má firmu v ČR, jejímž je majitelem a ředitelem. Od roku 2004 žalobkyně žila s manželem v Čechách, ale hodně času tráví na Ukrajině. Ročně pobývá v ČR asi 2 – 3 měsíce. V roce 2012 pobývala na Ukrajině více, neboť měla problémy ve své firmě. V ČR byla v tom roce 4x po dobu 20 – 30 dnů. V roce 2013 strávila v ČR do podání žádosti o prodloužení pobytu asi 25 dnů. Uvedla, že žije a pracuje na Ukrajině, jezdí na dovolenou k moři, ve své firmě jako ekonomická ředitelka kontroluje účetního, dělá finanční analýzy firmy. Na Ukrajině bydlí v Bolechově, kde má vlastní rodinný domek. Žije z prostředků, které vydělá ve firmě na Ukrajině a také z firmy v ČR. Na Ukrajině má bratra, neteř, švagrovou a syna. Většinu času tráví na Ukrajině, ale zázemí má spíše v ČR, kam jezdí kvůli rodině. Když je v Čechách, stará se o rodinu, pracuje a cestuje jako turistka po ČR. S manželem mají rodinný domek v Opavě, který je napsaný na manželovu firmu, ale je nedodělaný, a proto zatím bydlí v Úvalně s manželem a se synem. Na území ČR žije z peněz, které vydělá manžel, ale také ze svých vlastních vydělaných na Ukrajině. Manželova firma je zaměřena na prodej dřeva a uhlí. Manžel má na území ČR trvalý pobyt. S manželem se vídá často, protože pobývá i na Ukrajině, kam za ní jezdí. Žalobkyně dále uvedla, že má v ČR rodinné přátele. Na území ČR nemá majetek, vše vlastní manžel. Dále uvedla, že její ukrajinská firma je zaměřena na koželužnictví a má obchodní vztahy s firmou na kůži v Krnově. Z Ukrajiny naposledy přicestovala den před sepsáním protokolu. O prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žádá, neboť má v ČR rodinu. Pokud by jí nebylo uděleno, nemohla by být tam, kde je její manžel a syn. Součástí správního spisu je kopie cestovního pasu žalobkyně, včetně úředních razítek prokazujících pohyb žalobkyně mezi Ukrajinou a ČR. Protokolem ze dne 6.9.2013 byla žalobkyně také seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí. Další seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí bylo učiněno protokolem ze

dne 15.10.2013. V obou případech žalobkyně protokoly o seznámení podepsala. Dne 22.10.2013 pod č.j. OAM-33677-24/DP-2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl podle ust. § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalované.

Podle ust. § 44a odst. 4 věty páté zákona č. 326/1999 Sb. platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení.

Podle ust. § 46a odst. 2 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo dále zrušení platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

V žalobním bodě č. 1) žalobkyně namítla rozpor napadeného rozhodnutí s vyjmenovanými ustanoveními správního řádu a zákona č. 326/1999 Sb., aniž by tento rozpor blíže konkretizovala, když v obecné rovině pouze uvedla, že se dotýká nedostatečného zjištění skutkového stavu věci. Žalobkyně však nijak nekonkretizovala, které skutečnosti zůstaly nezjištěny, ani nenavrhla žádné důkazy, které by k doplnění skutkového stavu vedly. V další části žaloby se pak již zabývá právním hodnocením zjištěného stavu a ani zde nepoukazuje na konkrétní nedostatky jeho zjištění. Na základě uvedeného se krajský soud ztotožňuje s názorem uvedeným žalovanou ve vyjádření k žalobě, že důvodností těchto žalobních námitek se nelze zabývat. Důvodnost tohoto žalobního bodu proto krajský soud nemohl vyhodnotit. Pro úplnost krajský soud zdůrazňuje, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou (§ 75 s.ř.s.), kdy rozsah soudního přezkumu určuje žalobce vymezením žalobních bodů. Soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny ani povinny nedostatečně tvrzené nezákonnosti či vady vyhledávat, neboť by tím porušily jednak dispoziční zásadu a jednak zásadu rovnosti účastníků v řízení.

V dalším žalobním bodě žalobkyně namítla nesprávnost závěru správních orgánů obou stupňů, že žalobkyně neplní účel dlouhodobého pobytu, který jí byl udělen. Podle ust. § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu. Z citovaného ustanovení v návaznosti na ust. § 44a odst. 4 věty páté zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že povolení k dlouhodobému pobytu vydané za účelem společného soužití rodiny nelze chápat pouze jako právo cizince k takovému druhu pobytu, ale také jako jeho povinnost plnit účel tohoto právního institutu. Účel dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny je přitom nutno vnímat ve dvou směrech. Jednak je to faktické naplnění společného soužití

rodiny a jednak je to také dlouhodobost pobytu, přičemž tato dlouhodobost je dána vůlí cizince pobývat na území ČR po dobu 6 měsíců a více, včetně faktického naplnění této vůle. Uvedené podmínky je pak nutno posuzovat ve vzájemných souvislostech.

Z obsahu správního spisu jakož i z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že žalobkyně v posledních letech (vyhodnoceno od roku 2008 ke dni podání žádosti) pobývala na území ČR minimálně, např. za celý rok 2009 pouze 46 dnů, v roce 2010 18 dnů nebo v roce 2012 51 dnů. Žalobkyně tato zjištění nijak nerozporela, naopak ve své výpovědi potvrdila svou minimální přítomnost na území ČR a zdůvodnila ji ekonomickými potížemi firmy, kterou vlastní na Ukrajině, jež si vyžádaly její přítomnost. Z výpovědi žalobkyně vyplývá, že ve sledovaných letech její rodina žila způsobem, který evidentně vyhovoval jejím soukromým a ekonomickým aktivitám, když za velmi sporadické přítomnosti žalobkyně na území ČR zůstaly zřejmě funkce rodiny zachovány, neboť rodinní příslušníci žalobkyně žijící trvale v ČR za ní opakovaně přijížděli na Ukrajinu, takže rodina skutečně žila společným rodinným životem. Smyslem institutu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny však je, že tento účel bude naplňován v zásadní míře na území ČR, protože v opačném případě se nejedná o faktické využití tohoto institutu, když krátkodobým návštěvám žalobkyně na území ČR by zcela postačovala forma pobytového víza, jak správně poukázala žalovaná. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány nejen dostatečně zjistily, ale také náležitě vyhodnotily charakter pobytu žalobkyně na území ČR a správně dospěly k závěru, že účel dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny není v jejím případě naplněn. Skutečnost, že žalobkyně předložila veškeré náležitosti potřebné ke kladnému vyřízení žádosti, je za těchto okolností zcela irelevantní. Nelze přistoupit ani na argumentaci žalobkyně, že správní orgány pochybily, když hodnotily omezený časový úsek, tj. období od roku 2008, když žalobkyně se na území ČR nachází již přes 15 let. Správní orgány zcela správně vyhodnotily časový úsek od posledního prodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně, k němuž došlo v roce 2008 (viz str. 3 odst. 3 prvostupňového rozhodnutí), tj. období předcházející žádosti o další prodloužení dlouhodobého pobytu a z tohoto pohledu vyhodnocovaly aktuální způsob života žalobkyně i její rodiny. Vyhodnocením úseku posledních pěti let tak žalobkyně nikterak nemohla být zkrácena na svých právech. Z učiněných zjištění i z vyjádření žalobkyně samotné nelze dospět k závěru, že by její sporadická přítomnost v ČR byla výjimečným excesem, naopak jde o zavedenou a opakující se formu rodinného života její rodiny, motivovanou zřejmě primárně ekonomickými zájmy, kdy žalobkyně spoluvlastní firmu na Ukrajině, zatímco její manžel firmu v ČR a tyto podnikatelské aktivity vyžadují jejich přítomnost v místech podnikání. V oblasti rodinného života je tato skutečnost vedla k vytvoření modelu, který je těmito okolnostem přizpůsoben a je pro ně vyhovující, ale s naplněním účelu dlouhodobého pobytu žalobkyně na území České republiky nemá ve své faktické podobě nic společného. Naplnění účelu dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny zahrnuje nejen aspekt fungující rodiny, který není žalobkyni upírán, ale také aspekt dlouhodobého rodinného života na území ČR, jehož naplnění však prokázáno nebylo. Nelze se ztotožnit ani s argumentací žalobkyně, že závěry správních orgánů jsou v rozporu s čl. 14 Listiny zaručující svobodu pohybu a pobytu. Žalobkyni totiž zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nijak neomezuje v těchto základních právech a svobodách, pouze jí bylo odebráno povolení, jehož zákonem vymezený účel nenaplňovala. Svá práva však může realizovat prostřednictvím jiné formy pobytu. V této souvislosti poukazuje krajský soud na nález Ústavního soudu ze dne 24.4.2012 sp. zn. Pl.ÚS

23/11, v němž Ústavní soud vyslovil, že z Listiny základních práv a svobod ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky. V návaznosti na uvedené lze souhlasit s názorem žalované, že Česká republika jako suverénní stát je plně oprávněna stanovit podmínky, za kterých připustí pobyt cizích příslušníků na svém území. Zdůraznila-li žalobkyně svou trestní i trestně správní bezúhonnost, je třeba podotknout, že tyto okolnosti jsou při posuzování meritů věci zcela irrelevantní. Z uvedených důvodů proto krajský soud žalobní bod č. 2) důvodným neshledal.

Krajský soud se neztotožnil ani s názorem, že správní orgány nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Podotýká přitom, že k posouzení těchto kritérií správními orgány došlo ve smyslu ust. § 46a odst. 2 písm. i) věty druhé, tj. dopady do jejího soukromého a rodinného života a rovněž ve smyslu ust. § 174a téhož zákona. Správní orgán I. stupně (str. 3 poslední odstavec rozhodnutí) ve své úvaze vyhodnotil situaci žalobkyně zejména na základě jejích vlastních tvrzení. Rovněž žalovaná se otázce přiměřenosti věnovala v napadeném rozhodnutí, a to na str. 5. Oba správní orgány přitom dospěly ke shodnému závěru, že převážná část rodinného, společenského a kulturního života žalobkyně se odehrává v domovském státě, kam je také ekonomicky vázána a její ekonomické aktivity na Ukrajině jí umožňují finanční nezávislost. Dále bylo vyhodnoceno, že rodinné vazby s manželem a synem jsou realizovány také na Ukrajině, kam za ní opakovaně přijíždějí a kde má žalobkyně také další rodinné vazby. Krajský soud má za to, že správní orgány vyhodnotily přiměřenost zásahu, jaký bude mít nevyhovění žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu na soukromý a rodinný život žalobkyně dostatečným a přezkoumatelným způsobem, ostatně žalobkyně v podaném odvolání ani ve správní žalobě své výhrady proti vyhodnocení otázky přiměřenosti nijak nespecifikuje, ani nekonkretizuje kritéria, jichž se její výhrady týkají. Nelze ani přisvědčit žalobkyni v jejím názoru, že v důsledku napadeného rozhodnutí přijde o vybudované zázemí a přátele na území ČR a nebude se moci věnovat rodinným a volnočasovým aktivitám, jak byla zvyklá. Naopak prokázaný rozsah pobytu žalobkyně na území ČR za předpokladu, že bude z její strany zachován, nemůže představovat újmu na rodinných a společenských vztazích a způsobu života žalobkyně, neboť k jeho realizaci v rozsahu, v jakém byla zvyklá, budou zcela dostačující krátkodobá pobytová víza.

Důvodným neshledal krajský soud ani čtvrtý žalobní bod, v němž žalobkyně namítla porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když podle jejího tvrzení nebyla seznámena s podklady rozhodnutí. Tento žalobní bod považuje krajský soud za zcela účelový, neboť obsahem správního spisu má za prokázané, že žalobkyně byla s podklady pro vydání správního rozhodnutí seznámena správním orgánem I. stupně dokonce 2x, a to dne 6.9.2013 a dne 15.10.2013, přičemž v obou případech vlastnoručně podepsala protokol o seznámení. Jelikož v průběhu odvolacího řízení nebyl správní spis a tedy ani podklady rozhodnutí žádným způsobem doplňovány, nebylo nutné, aby byla s podklady rozhodnutí seznámena ještě před vydáním rozhodnutí žalovaného. Materiálním předpokladem užití § 36 odst. 3 správního řádu je totiž situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly-li provedeny nové důkazy, o nichž účastník neví. Jelikož v daném případě taková situace dle obsahu správního spisu nenastala, nebyly v odvolacím řízení důvody pro postup podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu a žalobkyně tak nemohla být zkrácena na svých právech.

S ohledem na nedůvodnost žaloby krajský soud podle ust. § 78 odst. s.ř.s. žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšné žalované podle obsahu soudního spisu v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 3. prosince 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu